

„COSINZEANA“

REVISTĂ LITERARĂ ILUSTRATĂ SĂPTĂMÂNALĂ

având colaboratori regulați pe: *Ion Agârbiceanu, Zaharie Bârsan, T. Liviu Blaga, Ion Borcia, Alecsandru Ciura, Ilarie Chendi, D. N. Ciotori, Aron Cotruș, Ion Dragoslav, Victor Eftimiu, S. C. Făgețel, Mihail Gașpar, Dr. N. Hârsu, V. C. Osvadă, Ecaterina Pitiș, Aurelia Pop, Liviu Rebreanu, I. U. Soricu, Vasile Stoica, D. Tomescu, Gavril Todica, și alții* — e nu numai cea mai ieftină revistă românească de felul acesta, ci și cea mai potrivită pentru toate familiile române.

ABONAMENTUL E:

Pe 3 luni pentru Austro-Ungaria	cor. 3—
Pe ½ de an „ „ „	6—
Pe un an „ „ „	12—
Pentru străinătate pe trei luni	5—
„ „ pe jum. de an	10—
„ „ pe un an	20—

Abonamentele se plătesc înainte.

Pe credit revista nu se dă nimănui.

Premiile „Cosinzenei“.

Între abonații, cari plătesc înainte **pe un an** abonamentul, se sortează la sfârșitul anului, în ajunul Crăciunului, **opt biblioteci de câte 25 coroane** una, drept cadou de Crăciun, cu cele mai noi cărți literare, pe ales.

Rugăm pe toți, cari înțeleg și apreciază nuzuința noastră, să binevoiască a ne da mână de ajutor, prin câștigarea de abonați număroși, pentru ca, cu ajutorul tuturor, să putem face din „Cosinzeana“ o revistă literară din cele mai desăvârșite, pentru familiile române, care să le fie totodată o bună armă de apărare împotriva influințelor literare streine, ivite prin intrarea unor reviste streine prin familii de-ale noastre, și un mijloc de a cultiva dragostea de literatură și cultură românească, până și în familiile cele mai modeste.

Administrația revistei

„COSINZEANA“

Orăștie—Szászváros.

Din

„Biblioteca scriitorilor dela noi“,

în care se vor tipări rând pe rând toți scriitorii români din Ardeal, Țara Ungurească și Bănat, morți și în viață, a apărut întâiul număr:

ALEXANDRU CIURA: AMINTIRI

Volumul are 264 pagini și cuprinde 27 nuvele, a căror subiect e luat din viața nenorociților nostri morți din Munții Apuseni și din viața autorului. Bucățile sunt scrise în o limbă neaoșă românească și cu multă putere și limpezime, că fiecare bucată te captivează, și-ți lăntuie interesul, procurându-ți o rară mulțumire sufletească.

De mult n-a apărut la noi la Români o carte așa de frumoasă și aparația ei, mai ales, că-i tipărită la noi în Ardeal, și e frumos tipărită, e adevărat eveniment pentru literatura noastră națională din Ardeal.

Se poate comanda dela „*Librăria Națională*“ S. Bornemisa, Orăștie (Szászváros), în editura căreia a apărut. Prețul unui ecemplar e cor. 1.60 + 20 bani pt. porto. La comande de peste 10 ecsemplare se acordă un rabat cuvenit!

GOSINZEANA

REVISTĂ LITERARĂ ILUSTRATĂ

* *

REDACTOR: SEBASTIAN BORNEMISA

CĂLĂTORIA MICULUI OZAIL

ION BORCIA

Pe țărmul dela Capernaum, Isus, încunjurat de ucenicii săi, Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Matei, vestiă împărăția lui Dumnezeu.

Pescari, hamali, meșteșugari, vânzătoare de portocale și vânzătoare de pești se îmbulziau ca să-l asculte. Și, când conținea de a vorbi, unii se depărtau clătinând din cap; alții întrebau pe ucenicii lui despre neamul lui, despre țara lui și despre felul lui de trai.

Din când în când, copiii cari se jucau prin port se apropiau din curiozitate, se strecurau printre oamenii mari, și se lipiau de haina mântuitorului, ademeniți de blândețea lui și de armonia glasului său.

Cei mai mulți nu aveau pe trupușorul lor plin de praf decât un petec de lână cafenie, și purtau pe cap niște scufițe vechi de culoare roșie, dusă de soare. Dar unul dintre ei era mai curățel și mai bine îmbrăcat. Acesta era Ozail, un băiețuș de zece ani, fiul unui negustor bogat, cu numele Ioid, care mărturisise credința fariseilor.

Băiatul, lăsat mai mult în voia lui de o mamă nepăsătoare, fugise adeseori de acasă spre a umbla haimană cu ștregarii de pe uliți; și se părea ciudat ca un fată așa de cum se cade să aibă un copil așa pornit spre un trai nesupus și gata a se întovărăși cu orișicine.

* *

Nemișcat în mijlocul cetei lărmuitoare, Ozail privia la Isus cu admirație.

Petru voi să-i alunge pe copii, crezând că-i stau în cale învățătorului său. O luară la fugă când începuseră să-i lovească peste cap. Dar Ozail rămase. Și Isus zise:

„Petre faci rău. Lăsați copiii să vie la mine“.

„Ei vezi!“ zise Ozail către apostolul necăjit.

Isus adăogă:

„Căci a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu“.

Și Ozail se simți mândru, cu toate că nu înțelegea tot. El apucă o cută a hainei albe a Mântuitorului și n-o mai lăsă din mână.

* *

Înspre seară, Isus și ucenicii săi intrară în luntre de pescari și porniră cu pânzele întinse. Voiau să ajungă până a nu înnoptă la un liman ascuns, unde știau că pot dormi foarte bine sub smochini înalți.

Când fură la larg, Petru dete de Ozail adormit îndărătul unei grămezi de frânghii. Îl luă de ureche:

„Tot tu ești! Cum ai ajuns aici?“

Copilul răspunse:

„M'am strecurat în luntre la spatele învățătorului, pentru că îl iubesc și nu vreau să mă mai despart de el“.

Isus, care auzise aceste cuvinte, se apropie și zise zâmbind.

„Ozail va fi cel mai mic dintre apostolii mei“.

Petru bolborisi ceva, apoi se înduioșă. Întrebă pe copil al cui este. Ozail îi spuse cine sunt părinții lui și că locuiește în Capernaum. Dar era prea târziu să mai ducă copilul înapoi.

Din norocire, a doua zi dimineața, ucenicii întâlneau pe țărm un precupeț care mergea la oraș. Îl însărcinară să liniștească pe părinții lui Ozail și să le spună că copilul li se va aduce înapoi, îndatăce învățătorul va fi sfârșit mica călătorie pe care o făcea în jurul lacului învățând noroadale.

* *

Ozail petrecu cu noii săi prieteni două săptămâni minunate. Uneori se plimbau cu luntrea pe lac, alteori mergeau dealungul țărmului, din sat în sat, pe drumuri umbrite de smochini și de lămâi.

Făceau popasuri în preajma izvoarelor. Aierul era așa de domol și de dulce, încât era o fericire și numai să răsuflă! Întâlneau păstori cu turmele, femei purtând ulcioare, negustori cu carele, uneori câte o doamnă romană în leotică, soția vreunui înalt slujbaş. Câteodată se culcau pe la prieteni, altădată în vreun han, iar uneori sub bolta înstelată. Isus cuvânta prin piețe și vindeca bolnavii. Mulțimea îi urmă, preamărindu-l. Lui Ozail îi plăcea această vieță pribeagă, liberă și variată.

El cunoscuse pe Maria, mama lui Isus, și pe Salomia, mama lui Iacob și a lui Ioan. Cele două femei, văzându-l drăgălaș și blând, îl îngrijiau ca niște mame. Îi țineau în rânduială hainele, îl găteau, îl desmierdau în fel și chip.

La nunta dela Cana, el petrecu de minune. Curtea casei era împodobită cu stâlpi și cu flori. Acolo erau mese încărcate cu dulcéfuri, prăjituri și poame, și oaspeții luau ce le plăcea. Lăutari cântau, pe capete, din alăutele lor. Fete tinere jucau, aproape fără să-și miște picioarele, fluturând niște văluri. Se bea vin minunat, pe care îl făcuse Isus din apă. Seara, Ozail era cam neastâmpărat și adormi cu greu în poala Mariei.

Dar nu era în toate zilele așa mare sărbătoare. Când tovarășii nu mai aveau nimic de mâncare, Petru și Andrei se coborau la lac, spre a-și arunca mrejele. Ozail își petrecea timpul punând într-un coș pești de argint și de smarald, și întrebă din când în când:

„Îi doare?“

„Vorbă să fie! Copil ce ești“, răspundea Petru.

* *

Într-o zi când ceata lor se oprise într-un orașel, Ozail, rătăcind pe străde, trecu pe dinaintea unei case din care răsunau plânsete și cântări de jale. El intra ca să vadă.

O fecioară tânără era întinsă fără viață pe un pat. Odaia era plină de bocitoare învelite cu mărâmi și de cântăreți cari ziceau din surle. Aproape de pat, un căpitan în frumoase veșminte ostășești, suspină; și suspinele sale făceau să zărie zălele mișcătoare ale îmbrăcăminții sale.

Ozail pricepu că acesta este tatăl. Se duse la el și zise plin de încredere:

„Eu cunosc un proroc, care ar putea să-ți învie fata“.

Jalea omului era așa de mare, încât el se bucură de raza de nădejde pe care i-o aducea acest copil. Ozail îl duse la Isus. Isus veni și apucă pe fecioară de mână, și ea se sculă. Și lui Ozail i se părură aceasta foarte natural.

Dupăce înviata mulțumii lui Isus, tatăl ei îi zise:

„Mulțumește și acestui copil, căci el m-a dus la Mântuitorul“.

Fecioara îmbrățișă copilul. Și partea pe care o avusese Ozail la această minune îi câștigă un fel de vază printre ucenicii lui Isus.

Și Petru, căruia îi fu din ce în ce mai drag, îi făcu din scândurele, bețișoare, căpețele de sfoară și pefece de pânză, o mică corabie întru toate asemenea celor mari și care plutia minunat pe apă.

De câte ori vorbiă Isus popoarelor, Ozail stetea nemșcat și ca pe altă lume.

„Învățătorule“, zicea Petru, „să juri că înțelege, cu toate că e așa de tânăr“.

Iar Isus îi răspunse într-o zi:

„De ce nu? Sunt flori cu potire largi și sunt flori mărunte; dar toate primesc deopotrivă roua dimineții, și fiecare primește atâta, cât îi trebuie“.

Dupăce Isus și tovarășii săi sfârșiră călătoria, Petru duse pe Ozail înapoi la casa tatălui său Ioid.

Copilul fu certat cu asprime. Dar, cum se părea că nu-și dă seama de ce e vinovat, n-avură ce isprăvi cu el, și-l lăsară în pace.

A doua zi, dimineața, tatăl său încercă, cu toate acestea, să-i vorbească la inimă:

„Nu ți-e rușine să alergi așa pe drumuri cu haimanale și cu oameni fără căpătâi?“

Ozail, căruia nu-i era de loc rușine, răspunse:

„Sunt oameni foarte buni, cu cari nu mi-e nici odată urât, și cari cunosc împărăția lui Dumnezeu“.

„Împărăția lui Dumnezeu, ce-i aia?“

„Este“, zise copilul, „când e frumos și toată lumea e bună“.

La vreo câteva zile, tatăl său îi dădă de învățător pe un învățător dela sinagogă. Dar Ozail nu voia să lucreze, și sfârșea, cu toate dojenile, în aceeași lene nepăsătoare, ca și când s'ar fi cuvenit așa.

„Dacă nu lucrezi“, îi zise tatăl său, „ai să mori de foame, când nu voi mai fi eu. Căci cine o să te hrănească, spune?, și cine o să te îmbrace? Trebuie să lucrăm, ca să putem trăi“.

„Paserile“, răspunse Ozail, „nici seamănă, nici

seceră, nici adună în jînițe; și Tatăl nostru cel ceresc le hrănește pe dânsle. Crinii câmpului nu se ostenesc, nici torc; iar nici Solomon întru toată mărirea sa nu s'a îmbrăcat ca unul dintr'aceștia“.

„Tu nu ești“, zise Ioid, „nici crin, nici pasere, ci un copil rău“.

Într-altă zi, Ozail, fiind singur acasă, chemă pe niște cerșetori în curte, se duse de luă din odaia mamei sale un pumn de giuvaericele și le împărți între dânsii. Mamă-sa, venind acasă, îl surprinse la acest lucru și începă să țipe.

„Nu știi, mamă, zise Ozail serios, „că învățătorul ne poruncește să dăm toate avuțiile noastre săracilor?“

Cerșitorii păreau a se bucura de această poruncă. Cu mare greu îi înduplecară să dea giuvaericelele înapoi. Și tot mai lipsiau vreo câteva, când le numără.

Altădată, Ioid zări pe Ozail jucându-se în grădină cu niște mici tovarăși. Se opri ca să privească la ei.

Doi dintre copii aduceau pe un al treilea pe brațele lor și îl așezară dinaintea lui Ozail, zicând: „E olog“. Ozail îl atinse cu mâinile dealungul trupului și cuvântă grav: „Scoală-te în numele Tatălui nostru care este în ceruri;“ și ologul începă să schiopăteze.

„Ce faceți acolo?, zise Ioid.

„Ne jucăm de-a „minunea“, zise Ozail.

„Fiți buni, zise Ioid, „și jucați-vă mai bine cu mingea, sau de-a baba oarbă“.

În dimineața următoare, Ozail zise că îi este urât și că are să moară de bună seamă, dacă nu-l lasă să se întoarcă la învățătorul.

„Încă tot vrei să ne părăsești, copil nenorocit?“ zise Ioid.

„Învățătorul“, răspunse băiatul, „spune că omul trebuie să părăsească pe tatăl său și pe mama sa spre a-i urma“.

„Asta-i nemaipomenit!“ zise tatăl.

„Așadar tu nu ne iubești?“ gemu mama.

„Vă iubesc“, răspunse copilul, cu inima grea; dar iubesc încă și mai mult pe învățătorul“.

De data aceasta, micul Ozail fu bătut cu biciul, ceea ce nu mări, deocamdată, iubirea lui față de părinți.

Într-una din zilele următoare, plimbându-se prin oraș cu mama sa, întâlniră o femeie încărcată de podoabe, cu fața descoperită și sulemenită. Mama lui Ozail se întoarse cu dispreț în altă parte.

„De ce-ți întorci fața?“ întrebă copilul. „Pentru că aceasta este o femeie păcătoasă“

„Ce vorbești?... și de unde știi?“

„Odată a intrat o femeie ca aceasta în odaia unde eram noi și cinam, și Petru a zis încet că e o femeie păcătoasă. Dar ea a vărsat mir pe picioarele învățătorului și plângea, ștergându-le cu părul ei... Eu cred că femeile astea sunt foarte bune“.

„Sărmanul meu copil, văd că te-au învățat frumoase lucruri!“ zise mama îngrozită.

Într-altă zi, în sfârșit, Ozail zise deodată către tatăl său:

„Tată, tu ești fariseu?“

„Da, dragă“.
 „Ce-i aia, fariseu?“
 „Un om care păzește întotdeauna legea“.
 „Nici poveste... Eu știu ce-i aia, fariseu“.
 „Ei, ce este, spune, dacă ești așa de învățat“.
 „Stai să-ți spun, tată. Un fariseu e un mormânt
 văruit“.

* * *

Ioid gândi:

Mi-a înnebunit copilul. Acest Isus i-a otrăvit
 mintea cu desăvârșire. Am să cer lămuriri acestui om“.

Întrebă și află că Isus e în Ierusalim.

Se duse să-l caute și avu în adevăr o lămurire
 cu el, care trebuie să fi fost serioasă; deoarece se
 întoarse încreștinat.

Pe urmă încreștină pe soția sa și îndreptă încetul
 cu încetul felul copilăresc cum Ozail înțelegea să aplice
 învățăturile Mântuitorului.

Și Ioid și soția sa și micul Ozail fură, mai târziu,
 foarte mari sfinți, cu toate că au fost uitați din
 „Viețile sfinților“.

— Din franțuzește după JULES LEMAÎTRE. —

O O O

NU AM CERUT IUBIREA

I. U. SORICU

Iubirea ta, frumoaso, n-am cerut-o,
 Căci nu știu să păstrez așa comoară,
 Sunt vântul eu, ce firele de aur
 Le 'mprăstie în pulberea ușoară.

Sunt viforul, ce sguduie pădurea,
 Zmulgându-i fermecata ei cântare,
 Și râde când aduce-asupra-i norii,
 Și frunza i-o aruncă pe cărare.

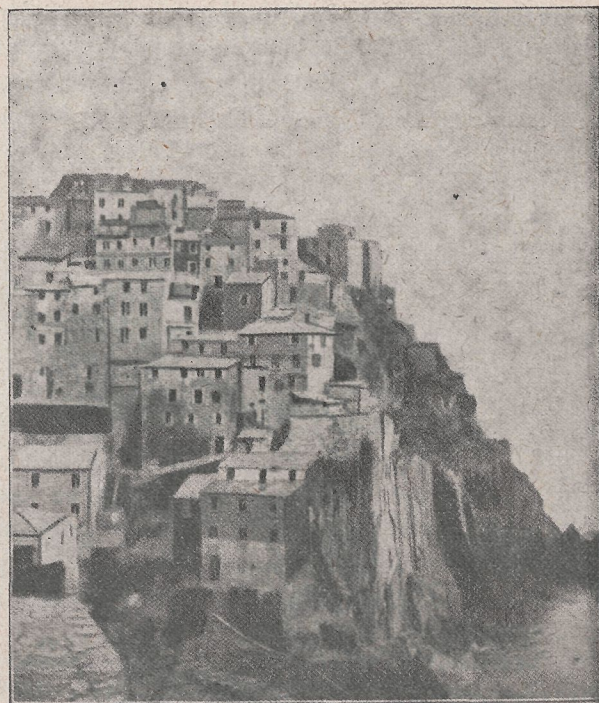
De chipul tău e plin întregu-mi suflet,
 Și-l port așa, cum poartă unda lină
 Un chip de floare ce se oglindește
 În fața ei, în noaptea cea senină.

Ar trebui să mă opresc o clipă
 Din mersul meu, ca să-ți cerșesc iubirea,
 Dar uite 'n zări mă chiamă-atâtea glasuri,
 Și-atâtea stele mi-au robii privirea.

De-ai îndreptat tu ochii tăi spre mine,
 O rază sfântă gândul mi-a 'ncălzit,
 Și cel care uitase să se 'nchine,
 În fața ta s-a închinat uimit.

Dar n-am cerut iubirea ta, frumoaso,
 Căci nu știu să păstrez așa comoară,
 Sunt floarea răsărită 'n umbra nopții
 Și soarele iubirei mă omoară...

O O O

O perlă a Rivierei: Cuibul Corniglia.

Cu toate că pitoreasca Riviera cu clima ei cea dulce, e
 cercetată la an de zeci de mii de călători din țările mai de nord,
 are și astăzi multe locuri romantice necunoscute, pe cari călăto-
 rind cu trenul, din cauza multelor tunele, nu le poți vedea. Nu-
 mai călătorilor îndrăsnești le e dat să vadă aceste ținuturi fru-
 moase. Sate multe sunt zidite pe stânci, la țărmul mării, și nu
 poți trece dela un sat la altul decât pe jos, urcând și coborînd
 pe trepte uriașe de piatră.

Așa mergi kilometri întregi pe stâncile pline de terase
 zidite și umplute cu pământ, în care sunt plantate vițe de vie.
 Dela o terasă la alta e întins drot pe care să urcă vița ce pro-
 duce strugurii și vinul proverbial. Mai poți admira aceste cuiburi
 de sate și de pe mare, dar numai pe timp de tot liniștit poți
 trece cu gondola dela un sat la altul, și marea aici e rar liniș-
 tită. Casele au toate coperișul plan, cu petri grele pe el, ca să
 fie scutit contra vântului numit Sirocco.

Chipul ce-l arătăm în numărul de astăzi, reprezintă o ast-
 fel de perlă a Rivierei, numită: *Cuibul pe stâncă: Corniglia*.

O O O

SUB STEFAN-VODĂ

Nuvelă istorică

MIHAIL GAȘPAR

— urmare —

Feciorul Stancului mai petrecu aproape două săp-
 tămâni în casa boerului Stroe. În cursul acestor zile dânsul
 avu nenumerate prilejiuri a se întâlni cu Maria. Mai
 în cerdac în după miezile blânde, mai seara la cină.
 Pribeagul știu povesti atâtea lucruri minunate de acolo,
 din depărtatul Răsărit, de curți îmbrăcate în aur și pietri
 scumpe, de femei zine, de prinți și mirzale bogăți.

Maria ascultă toate acestea fermecătoare povestiri
 cu minte de copil și cu suflet de fată mare. Și-n vre-
 mea acestor zile în sufletul ei tiner se întâmplă o mare
 schimbare. Cu groază văzu dânsa, că icoana logodnicu-
 lui ei Radu începe din ce în ce să se spălătacească,
 se piară din sufletul ei, și locul ei, îl ia încetul și pe
 nesimțite chipul acestui pribeag venit din departe. Sin-
 gură nu-și putea da seama despre aceea ce se petrece
 cu dânsa.

Mama ei, buna jupăneasă Anca văzu și dânsa, nu fără oarecari temeri frământările Mariei. Femea, dânsa a ghicit din sara dintâi, de cum ajunse fata să cunoască pe Aron, că lucrurile au luat altă întorsătură. Și îngrijorată cum eră, nici nu tăinuî temerile ei, ci le spuse soțului. Boer Stroe ascultă cu multă luare aminte la vorbele nevastei și cumpănind des din cap, zise:

— Dacă e așa Anco, apoi să plece cât de grab din casă. Rana s'a vindecat, tată-s'o îl așteaptă cu dor.

Și vorba fu urmată de faptă. În una din zile boer Stroe aduse la cunoștința lui Aron, că tatăl-său, bătrânul Stancu, îl așteaptă.

Acesta înțelese repede de ce aste vorba. Încă în aceeași zi luându-și rămas bun, plecă.

Stroe și cu jupăneasă oftară ușorați. Le eră ca și cum un mare greumânt li s-ar fi rostogolit de pe suflet. În serile cari urma, când cu toții erau adunați în cerdac, nu odată venea vorba despre pribeag și în legătură cu dânsul și despre alte lucruri. Maria ascultă tăcută, fără a zice un singur cuvânt.

Tăcerea aceasta cerbicoasă neliniște deosebi pe părinți. De ce tace? — se întrebau bătrânii.

Dar nici unul dintrânșii nu cuteză pentru lumea toată să dea răspunsul.

Vremea trece.

Boer Stroe în nopțile uscate eșia cu argații lui în câmp, lucrând la niște gropane uriașe. Când toate acestea au fost gata, boerul a cărat întrânsele cuprinsul grânelor sale, astrucând rodul cu pae și acoperindu-le cu pământ.

Țăranii înțelegeau ce semne vor fi fiind acestea. Scurt înainte de sfintele serbători ale Paștelor, boerul Stroe petrecu și familia sa, care plecase într'un rădvan mare sub scutul și paza părintelui Nicolae la Suceava.

Boer Stroe Lupu rămăsese acum singur, un fel de strajă pe țărmii Prutului. Gornici, ascunși de stupăriile de pe țărm, pândeau zile și nopți deardându-l înținsa stepă, verde, nemărginită a Bugeacului.

Serbătorile Învierii se scurseră triste în anul acela. Până și țăranii își trimiseră înainte femeile și avutul în inima țerii, în codrul vecinic primitiv de fugari.

De sfântul George sosi și porunca de ridicarea țerii a lui Vodă. Crainici cu caii scăldați în spume, cu săbii muiate în sânge, alergau dela curte, din târg în târg, chemând la oaste pe boeri și țărani. Și pe urma acestor gornici ai noștri, se porni o mișcare în toată țara Moldovei. Codreni vâjnoși coborau din munți, cântând, dornici de luptă și omor. Gloatele de țărani înaintau sobre, făcute grele ca răzbumarea, pe întinsele drumuri ale țării. Boerii cu cetele lor călare, păreau niște arătări ferecate în oțel.

Și toate cetele acestea pare-că erau călăuzite de o mână nevăzută, pornind cu toții spre hotar. Pe unde treceau, vuiă văzduhul, gemea câmpia de greul lor. Și din ce se apropiau de hotar, se măriau până ce păreau niște șerpi uriași cu solzi de fildeș în bătaia soarelui, șerpi cari mișcă încet printre verzile și zimbitoarele câmpii ale Moldovei.

Stroe Lupu așteptă ca pe foc porunca de plecare, în curtea sa. Vodă Măria Sa petrecea încă în Suceava și după cât se spunea, avea să rămână până pe Sân-Petru acolo.

Stroe știă de ce. Eră vorba de cununia Mariei. Alt om tocmai în vederea vremilor grele ar fi amânat nunta. Lui Stroe Lupu îi ardea însă să vadă odată fata trecută și peste pragul acesta. De când cu venirea lui Aron al Stancului acest gând îl muncia și mai mult. Se sălășluise o teamă necunoscută în sufletul lui, o teamă de primejdie necunoscută despre care nu-și putea da seamă, dar pe care o simția par-că spânzurând undeva deasupra capului său.

În fine sosi și ziua mult așteptată.

A treia zi un curtean îi aduse veste în goana calului, că cununia s'a săvârșit și a fost și Vodă de față. Decum luă Stroe Lupu veste aceasta, fața i se însenină. Deacum putea veni războiul, putea veni orice, unica lui mângăiere, Maria lui avea un scut, un razim în viață.

Tinera femeie cu mamă-sa rămăsese în Suceava, de vreme ce soțul, plecă cu Vodă a doua zi după cununie la război.

* * *

Aron al Stancului ajunsese acasă cu sufletul muncit. Pe cât de mare îi eră bucuria, că i-a fost dat să revadă după atât timp iarăș pe tatăl său bătrân, locurile unde își petrecuse copilăria, pe atât de greu îl apăsă un alt gând — gândul fetei lui Stroe Lupu. Bucuria revederii a fost mare în casa boerului Stancu. Se adunase toată nemotenia din jur să vadă pe cel perdut și bietul boer putea strigă acum cu dreptul Simeon: Slobozește acum stăpâne pe robul tău, că ochii mei văzură mântuirea.

Bucuria mare fu însă întreruptă prin ivirea crainicului domnesc, care vesti ridicarea gloatelor.

Vestea că Vodă pleacă la hotar, a pus pe toți în mișcare. Cu cetașii boerilor din jur, plecă într'o bună dimineață și Aron.

Și soarta, căreia îi place adesea să-și bată joc de om, a voit, ca tocmai când intra dânsul în Suceava să ese din biserica sfintei Troițe convoiul de nuntași, cari duceau în casa mirelui fericit pe fata lui Stroe Lupu.

Aron al Stancului când dete cu ochii de mulțimea veselă care trecea chiuind și pocnind din pistoale și sinețe, își trase calul la o parte și porunci și oamenilor săi să facă asemenea.

Dar, un fulger de cădeă așa din senin lângă dânsul în aceste clipe, nu-l putea zguduî mai grozav decât Maria pe care o vedeă mergând sfioasă lângă mirele ei. În mirarea ce-l cuprinse uită să dea măcar binețe nuntașilor, să strige și dânsul, ce este dat fiecăruia cu acest prilej: Noroc și mulți ani miri!

Nu.

Feciorul Stancului stătea grămadit în șea, ca un păcat greu, ca un nor încărcat de fulgere.

O clipă ochii lui s-au întâlnit cu cei ai miresei. Ce va fi cetit din acești ochi în aceste clipe feciorul

Stancului — cine ar ști spune, destul că după ce trecuse nuntașii, dânsul își repezi privirea neagră de ură pe urma lor, bolborosind printre dinți:

— Bătu-te-ar Dumnezeu!

Noroc că nimenea n'a auzit aceste cuvinte profanatoare.

Și Maria a văzut pe Aron. Dacă Radu nu eră atât de fericit, ar fi simțit cum tresare mireasa lui la văzul oșteanului strein și vedeă mai mult chiar dacă ar fi privit în ochii acestuia în aceeaș clipă, unde ar fi putut vedeă jăraticul arzând al unei patimi nebune. Radu însă n-a văzut din toate aceste nimic. Dar îi bătù la ochi totuș că după cununie, soția lui părù mai abătută, mai tristă, decât înainte.

Cântecul lăutarilor îl făcù însă să uite repede și de acest lucru.

O O O

— urmează. —

SCRISOARE

SEBASTIAN BORNEMISA

Pornește-acum scrisoare dragă
Și du-i și gândurile mele,
Să știe jalea mea amară
Și traiul meu bătut de rele.

Îi spune dorul meu ferbinte,
Și spune-i cât de mult o chiamă
În nopțile pustii și triste
Iubirea mea fără de seamă.

În ochii mei senini sunt lacrimi,
Și inima mea e pustie,
Melancolie am în față,
Și am în grai melancolie.

Viața mi se trece tristă
Din zori de zi și până-n sară,
Și 'ngân mereu povestea veche
A dragostei de-o primăvară.

În suflet mi-a secăt credința,
Și goală mi-e ființa-ntrăagă,
M-oi prăpădi, chemarea-mi tristă
De n'a voi, ca s-o 'nțeleagă...

Scrisoare tu, așa îi spune,
Și-a ei priviri de farmec pline,
De s-or umplea de jalea-atuncia,
Să-i spui, că-s fericit, că-s bine.

MISTERUL POETULUI

Roman de: ANTONIO FOGAZZARO

— 4 —

Trad. din italienește de: D. TOMESCU

IV.

În noaptea aceea nu dormii de loc, și dimineața următoare fui cel dintâi care întrai în salonașul de lângă sala de mâncare, unde coborau englezii, între șease și nouă, ca să-și ia ceaiul. În timpul nopții, mă cuprinsese îndoiala, cum că stăpâna dulcelui glas ar fi o doamnă, pe care-o văzusem în ajun pentru întâia oară, și care coborîse la cină cu o altă doamnă, aceea cu parfumul de roze. Aceasta din urmă veni, să-și ia ceaiul, singură, pe la opt și jumătate. Imdată după aceea, pe ușa dela spatele meu, întră cineva care salută. Era glasul ei.

Până în clipa aceea fusesem foarte neliniștit: fiecare pas mă făcuse să svâcnesc. Glasul ei, însă mă potoli numai decât, întocmai ca poșghița de gheață ce se prinde deasupra valului. Totul amuți în mine, și mă văzui deodată liniștit, fără altă conștiință, decât aceea a clipei de față. Noua venită se așeză în fața prietenei sale. Arată să aibe vreo douăzeci și cinci de ani, eră înaltă bălae, aveă o înfățișare fină, gingașă, niște ochi liniștiți, cari păreau că văd puțin și asemănau cu glasul ei, prin dulceața ușor adiată, cum și printr'o adâncă expresie de inteligență; mâna ei albă aveă aceeaș expresie. Mă izbîi un inel de aur, lucios, în inelarul de la mâna stângă.

Amintiam într'un număr trecut al revistei despre Chinezii, relevând în treacăt însemnătatea lor în evoluția culturală a omenimei. — Aci arătăm o gazetă a Chinezilor, de acum 500 de ani, pe când la noi nu știau scrie decât doar preoții pripășiți prin cele mănăstiri și oamenii puși în fruntea țării.

Nu se uită la mine de loc, și începui să vorbescă cu doamna cealaltă. Zimbiă fermecător și zâmbetul ei era un cântec așa de duios! Înțelesei că cerea vești despre o nenorocire, întâmplată noaptea pe lac. Eram singurul, care le puteam da.

Sbucnise, într'adevăr, după miezul nopții, o furtună năpraznică și un *comball* încărcat cu nisip se scufundase împreună cu nefericiții barcagii. Prinsei minunatul prilej, și încercai să povestesc întâmplarea în englezește. Ea mă privi puțin mirată și îmi răspunse câteva cuvinte în cea mai curată italiană, ceea ce fu pentru mine o lovitură de moarte; apoi îmi mulțami c-o ușoară mișcare din cap și c-o privire serioasă și binevoitoare; și-și reluă convorbirea cu prietena ei. Atunci eșii afară, mulțumit cu privire aceea, totuș, c-o neliniște dureroasă și c-o îndoială nouă. Îmi părea, c-o iubesc și că ea nu se asemănă cu nici o altă femeie; că frumsețea ei, aproape închisă pentru alții, trebuia să pară deosebit de ciudată și de felurită unui amant, că și sufletul ei avea un fel de văl, o taină. Dar era liberă? M-ar putea iubi? Aceasta era îndoiala cea nouă și chinul. Mi-eră ca atunci când plăzmuesc o compoziție artistică și mă îndrăgostesc de ea în închipuire, încât când mă găsesc cu condeiul în mână și c-o foaie albă dinainte, mă năpădesc mii de îndoeli și descurageri. O revăzui mai târziu, supt castani, unde stătea singură, cetind. Eu priveam, la doi pași de ea, cu minunatul ochian al otelului, când turnulețele stâncii mele, când sătulețele de jos, când un vapor care părea încremenit pe luciul verde al apei, când orașul Lugano, unde se puteau distinge oamenii pe chei.

Priviam numai ca să pot sta alături de ea, gândind mereu cum aș putea să-i vorbesc. Ea închise un moment cartea. Atunci îi propusei, de astădată italianește, să-i arăt locul în care se scufundase barca cu nisip. Primi, într'un chip foarte binevoitor, și, lăsând cartea din mână, se ridică, veni lângă parmaclăcul care încinge acel meterez încununat cu castani. Băgai de seamă, că pasul ei era puțin cam șovăitor, nesigur, că piciorul stâng îi era puțin înțepenit. Chiar și brațul stâng nu avea poate vigoarea celui alt. Simții că mi se înduioșă inima, și nu vreau să mă întreb, de ce, în acelaș timp, mi se strecură în suflet și o lumină de nădejde. Ea înțelese repede, că cunoșteam locurile, și începuse să mă întrebe de numele satelor și al munților, când iată veni un camerier din otel și-i zise:

— Domnul vă dorește numai decăt.

Tresării. Pe fața ei trecu, fără să vreă, o umbră fugară de nemulțumire, și, când băgă de seamă, o roșeață ușoară. Își ceru iertare cu un cuvânt dragălaș și plecă, lăsându-mă mai fericit și mai turburat decăt aș putea spune. Domnul! Cine era acest domn? Ceva nedeslușit în înfățișarea și în apucăturile ei, inelul, toartele ca niște briliante mici, îmi răpiau foarte mult din nădejdea, cum c'ar fi liberă. Își uitase cartea, un Leopardi, la care mă uitai cu multă mirare. Pe frun-tariul cărții era scris, de-a curmezișul, acest nume: *Violet Yves*.

Nădăjduii că are să vină iară, în locul ei însă veni americanul să ia cartea. Aflai dela el, că doamna sosise de-o săptămână cu bărbatul său, și că acesta se îmbolnăvisese numai decăt. Acum însă era mai bine. Deși mă așteptasem la cuvântul „bărbatul său“, avui o izbire de durere. Simții că mă părăsește voința și puterea, încât nu mai putui să-i pun și alte întrebări.

În închipuirea mea aprinsă, eram sigur, că d-na Yves nu putea fi fericită. Curtenirea ei neașteptată față de mine, bunăvoința, aproape vădită, cu care stătuse de vorbă cu mine, îmi spuneau că nu era îndrăgostită de nimeni. Asta mai potolea puțin amărăciunea mea. Aș fi vrut să știu vârsta și înfățișarea acestui bărbat, dar totuș mă stăpânii să-l întreb, nu atât din teama de a nu mă da pe față, cât pentru că mi se părea, că prin asemenea întrebări, aș jigni-o pe ea și m'aș înjosi pe mine.

Ea nu coborî la cină. Seara fu muzică. Eu umblam neastâmpărat prin sală, așteptându-mă în fiecare clipă s'o văd intrând. Nu veni; pela zece plecai descurajat să stau sub castani. Era o noapte fermecătoare, și luna, răsărind la spatele nostru, ne lăsă în umbră pe noi, povârnișul repezit al muntelui priviă jos, o fâșie ascuțită din lac, înv ăluia dealungul țărmului; dincolo, tot, dela apă până la cer, dela vârfurile apropiate dinspre răsărit și până la zăpezile îndepărtate din apus, totul strălucia în poleiu de argint. Mă apropiai de balustradă, suspinând.

— Foarte frumos, nu-i așa?

Îmi scăpă o exclamare de surprindere. Era d-na Yves, care zisese așa, la câțiva pași de mine.

— D-voastră? zisei eu.

Poate că în glasul meu, era mai mult înțeles decăt în vorba mea: Ea nu răspunse.

— E prea frumos aici, adăugai. Atâta frumusețe pricinuieste durere.

Ea lăsă să-i cadă și această frază.

— Astă dimineață, zise ea, vroiam să vă întreb de numele acelei stânci, de colo din față, care îmi place mult.

— Nu-l știu, răspunsei. Nu cred să aibă nume.

După câteva clipe de tăcere, dulcele glas reluă mai încet, aproape sfios: D-voastră care sunteți poet ar trebui să-i dați un nume.

— D-voastră știți? exclamai eu. Mă cunoașteți d-voastră?

— Da, domnule, răspunse. Am cetit o nuvelă a d-voastră în versuri, *Luisa*.

— Ați cetit *Luisa*?

Tăcurăm amândoi, un răstimp.

O adâncă și dulce sguđuire mă împiedecă să vorbesc, iar ea rămăsese uimită, auzind glasul meu așa de mișcat.

— Vedeți că vă cunosc mult, reluă ea în sfârșit. Luisa m'a făcut să plâng atât de mult. Nu-mi veniă să cred că autorul ar putea să fie un om. Am aflat azi dela un domn italian că sunteți chiar d-voastră. Credeam că trebuie să fie o fată, o Luisa.

Oh, cum doriaș s'o cunosc!
— Și eu doriaș să vă cunosc!

Aceste cuvinte îmi scăpară, și tăcui numai decât. Nu știam, de trebuie să i le lămuresc; într'asta însă, băgă de seamă că eră târziu, și se retrase. În salutul ei văzui ceva care-mi făcū rău, și petrecui o noapte de sbucium, gândind că ea îmi fusese atât de aproape pe câteva clipe, și că apoi se îndepărtase de mine. Desigur, cele din urmă cuvinte ale mele îi păruseră proaste, sau prea îndrăznețe. Suferiam și mă bucuram totdeodată, părându-mi-se că văzusem o parte din simțirea ei. Cât eră de gingașă și de aleasă! Acum trebuie să înlătur echivocul neașteptat. Adormii aproape de ziuă, visai că explicai totul miss-ei Yves, că dulcele glas murmură „știam, știam“, dar că fața ei eră tristă, tristă.

— urmează —

O O O

ELEGIE

EMIL A. CHIFFA

Rămas-a inima-mi pustie
De când te-ai dus, ca și-un altar
Din care sfintele icoane
Răpitu-le-a un braț barbar;
Un templu-n care cântăreșii
S-au dus... și toate-au amușit,
Luminele s-au sfîns, iar orga
Cântările și le-a sfârșit.

Rămas-a inima-mi pustie
De când te-ai dus în alte zări...
O barcă pe talaz pierdută,
În largu 'nvolburatei mări;
Un crâng fără de freamăt dulce,
O floare fără alintare,
Un suflet fără de cântări,
Supus de crude sbuciumări.

O, vino iarăș și vrăjește
Să treacă visul cel hain,
Trezește viața amușită,
Cu răsul dulce și senin,
Să redeștepti în peptu-mi iarăș
Bland, adormitele cântări:
O, vino, suflet bun și gingaș
Cu raiul tău de dezmiertări.

O O O

Răspândirea boalelor infecțioase, molipsitoare, lipicioase

Dr. M. HÂRSU

Din când în când aflăm din zvon, sau citim prin ziare, că în comuna cutare sau în satul cutare, mor cu sutele copiii, bolnavi de boale infecțioase. Orice om cu mintea sănătoasă se întreabă: de ce stăpânirea și medicii nu iau măsuri, ca acolo unde s'au ivit boale

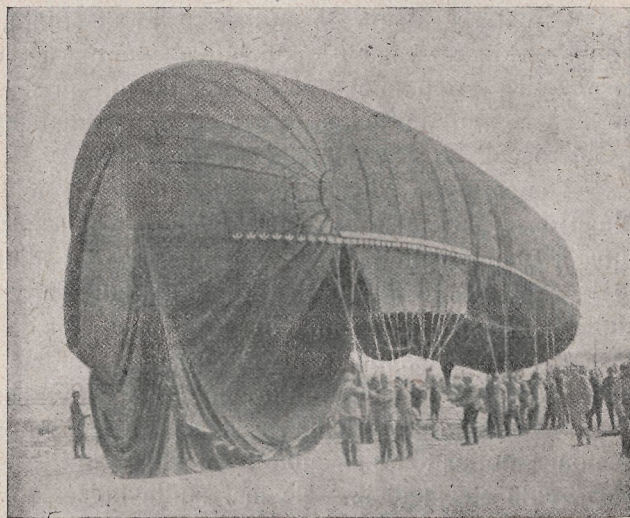
molipsitoare să nu moară decât puțini, iar ceilalți copii să fie feriți de molipsire.

Firește, că așa ar trebui să fie și s'ar putea lua măsuri ca boala să fie stavilită, dacă n-am întâmpina fel de fel de piedeci. De pildă: s-a îmbolnăvit un copil de gât, de grumaz, de gâlci, de gâlcile primejdioase cunoscute sub numele de angina difterică, sau scurt, difterie. Boala aceasta să-ia, trece dela copilul bolnav la aceia cari vin în atingere cu dânsul. Prin urmare întâiul lucru, pe care trebuie să-l facem e, să așezăm copilul într-o încăpăre deosebită unde să nu între nimeni, decât acela care-l îngrijește. Acesta însă, când iese din odaia bolnavului, să se spele pe mâni, cu apă și cu săpun și să-și schimbe hainele înainte de a veni în atingere cu altă lume. Astfel s-ar putea împiedeca răspândirea boalei între ai casei și, împiedecând și pe orice străin de a veni în atingere cu bolnavul molipsitor, boala nu se va răspândi nici printre vecini.

Se înțelege dela sine, că toate boalele molipsitoare sunt foarte primejdioase, așa că nu trebuie să fie căutate cu leacuri băbești, ci să se cheme medicul ca să îngrijească dânsul de bolnav. Mai ales la angina difterică medicul să fie adus în grabă, căci este un leac, care dându-se celui bolnav sub piele, tămăduirea se poate dobândi foarte repede. Leacul acesta se cheamă serul antidifteric.

Acela care îngrijește un bolnav molipsitor, trebuie să știe că tot ce iese din trupul bolnavului, din gură, din nas și din altă parte, este încărcat cu sămânța boalei, așa că poate molipsi pe oricine. Se cere ca tot ce iese din trupul bolnavului să fie ars în foc, sau dacă e vorba ca să fie turnat undeva, întâi să-i iea puterea otrăvei, amestecând, de pildă udlul, cu lapte de var, acid fenic, sau vreo altă doctorie rânduită de medic pentru scopul acesta.

În unele țări este obiceiul, sfințit prin lege, ca orice gospodar, în a cărui casă s-a ivit o boală molipsitoare, să dea de știre stăpânirei, ca, la ușa casei,

Din războiul italo-turc. Balonul italian „Drago“ pornește să afle pozițiile dușmanului.

să pue un semn, o tăbliță pe care scrie „boală molipsitoare“, așa ca vecinii să se ferească, să nu intre în casa molipsită, ca să nu-și care boala acasă. Acolo unde avem a face cu un om nevoiaș, care nu poate avea la îndemână o încăpere anume, în care să fie ținut bolnavul molipsitor, el trebuie să fie dus la spital, unde sunt pregătite anumite odăi în cari se adăpostesc cei molipsitori. Astfel se poate împiedea răspândirea boalelor molipsitoare, dar ducerea bolnavilor molipsitori la spital, mai poate fi în folosul lor. Boalele molipsitoare sunt boale rele, grave, de multeori foarte primejdioase; bolnavul nu poate să fie scăpat, decât atunci când ajutoarele de cari are nevoie i se pot da îndată, cu cea mai mare grabă. La spital sunt medicii și doctorii la îndemână, așa că nimic nu poate suferi zăbavă. Nu tot așa stau lucrurile cu bolnavul care a rămas acasă; i se face rău, vrei să-l ajuți, dar pânăce vine medicul, care șade cine știe cât de departe, până-ce se aduce leacul prescris, starea bolnavului poate să se înrăutățească în așa fel, încât nu mai e chip de scăpare.

Răspândirea boalelor molipsitoare se mai poate împiedea prin nimicirea tuturor urmelor pe cari le lasă bolnavul. Nimicirea aceasta a sămânței boalei, curățirea care se cere la și după orice boală molipsitoare, se chiamă *desinfecțiune*: infecțiune = molipsire; des = nimicire. Se curăță, se desinfectează cele ce ies din trupul bolnavului, lucrurile de cari s'a slujit la mâncare și la băut, hainele și rufele pe cari le poartă în timpul boalei, patul și încăperea în cari a zăcut.

Desinfecția se face cu anumite oleuri sau săruri, pe cari le vom înșiră mai la vale, cu leșie, cu apă fierbinte ș. a.

Mijloacele acestea de cari ne folosim să nimicim sămânța boalelor și în chipul acesta să împiedecăm răspândirea boalelor molipsitoare, se cheamă *desinfecțante*. Ele au puterea să omoare — fiindcă sunt otrăvuri — sămânța boalelor molipsitoare. Acum însă să spun câteva cuvinte cu privire la această sămânță.

Cercetările făcute de mulți oameni de știință, au arătat, că toate boalele molipsitoare sunt pricinuite de anumite vietăți mici, niște ciuperci vii, un fel de viermușori, cari nu se pot vedea decât cu un ochian — microscop — care mărește foarte mult.

Toate aceste vietăți au căpătat fel de fel de nume: li se zice microbi, bacili, bacterii, coci, spirile, după felul înfățișării lor. Acești microbi pot mijloci boala atunci când pătrund în trupul omului și al vitei. Ajunși în sânge, ei se înmulțesc și fac un fel de otrăvă care se răspândește în trupul întreg; îndată ce s'a răspândit otrava microbilor, bolnavul capătă fierbințeli. Aceasta este pricina care face ca toți bolnavii de boale molipsitoare să aibă fierbințeli, călduri mari, *febră*, cum zic medicii. Cele mai multe boale molipsitoare încep cu fiori, frig, așa că bolnavii tremură.

Boalele molipsitoare, de cari vom vorbi altădată mai pe larg, de fiecare boală în parte, sunt: holera,

lingoarea (tifus, febra tifoidă), anghina difterică, tusa măgărească (convulsivă), pojarul, scarlatina, ciuma (pasta), vărsatul (variola), tifosul cu pete (petechial) și recurent, meningita cerebrospinală epidemică, tuberculoza (oftica) la plămâni, la piele, la oase, la încheieturi, sifilisul (frența, sfrenție, cel pierit), blenoragia (scurgerea), șancărul moale, parotita, influența, disenteria, frigurile palustre, frigurile galbene, turbarea, zăpciuga, dalacul, actinormicoza, febra aftoasă ș. a.

Desinfecția o putem face cu căldura: 1) aburi fierbinți de apă, apa fierbinte, ardere; 2) cu oleuri, săruri ș. a. 3) topiri (soluțiuni) de acid fenic, credină, lisol, sublimat, aldeida formică, lapte de var, lapte de chloruză de calce, leșie de săpun. Urmează să arătăm cum se pot întrebuința mijloacele arătate aci cu scopul de a nimicî sămânța boalelor molipsitoare, împiedându-se astfel răspândirea acestor boale.

O O O

PESCARUL

GOETHE—GRAUR

Pe-al apei mal pescarul stă,
Privind nepăsător
La undița, ce joacă lin
Pe valul călător.
Și iată-o zină surizând
Din valuri se 'ntrupează,
Și stropi de apă, 'ncremenind,
Pe vâlul ei s'așează.

S'aude viersu-i, cântec lin,
Pescaru 'ncet fresare:
„Ademenеști supușii mei
Din adâncimi de mare,
De-ai ști de fericirea lor,
Un dor te ar pătrunde,
N'ai sta pe țerm șovăitor,
Te-ai cufundă în unde.

Nu se adapă soarele
Și luna tot din mare?
Nu-i mai cu farmec fața lor,
Din valuri când răsare?
O, lasă-ți traiul ce-l trăești,
Te cheamă ceriul, zarea,
Și chipul tău, ce îl privești,
Ascultă-le chemarea!”

Se sbate valu 'ncet, duios,
Piciorul deja-i linge,
Un dor adânc, misterios,
La inimă 'l aține;
Surisul ei, și glasul ei
În apă îl vrăjește...
Rămas-au țermurii pufii,
El nu se mai ivește...

O O O

O CURĂ CU EFECT

UMORESCĂ

de R. MILESCU

Eram îndrăgostit și pace bună. Vieța regulat de — neregulată, ce o dusesem până aci, ca orice holteiu, ce se respectă pe sine mai mult, cât alții îi dau respectul convenit, îmi devenise insuportabilă. Mecanismul vieții mele se nămolise în ceva. Nu-mi puteam da seamă la început, unde este defectul. Destul, că simptomele unei boli sufletești se arătau prea evident, cât să mă mai pot mângâia cu o indispoziție trecătoare. Cafeaua de dimineață, pe care o luam de vreo cinsprezece ani în aceeași cafenea cu tactul necesar unui om care dejunează, ca să-și facă poftă pentru prânz, nu-mi mai plăcea. Prânzul, pe care un holteiu îl ia în același restaurant în liniștită convingere, că cina va fi tot așa de bună, mă făcea nervos. Cina în fine, ah, cina îmi devenise nesuferită. Cu aceiași ortaci de masă, cu aceleași teme seci și reci ca și mâncările, mă scoteau din fire.

Într-o seară m'am dus mai curând acasă ca de obicei. Căci obiceiul meu era să mă duc regulat foarte târziu acasă. Simțisem un gol în sufletul meu, un gol nemărginit care mă înfiora. Sosit acasă în camera mea, mobilată, cu chirie, și „antișambră“, golul sufletului meu se umpluse de-o amărăciune a inimei. Toată noaptea n'am închis un ochiu, și am făcut cele mai formidabile evoluțiuni pe salteaua patului mare, care guiță de durere sub frământările mele corporale, fără să-și dea seamă de sbuciumările mele sufletești, cari îi cauzau acest supliciu.

Cătră ziuă am adormit, ca să mă trezesc repede buimac și istovit. Incontestabil eram bolnav.

Am luat dejunul și am grăbit să plec la un medic în consultație.

Iată-mă la „Dr. Lecuiescu, medic specialist pentru boale nervoase; ord. dela 9—10¹/₂ a. m.“

— Sunt bolnav, d-le doctor.

— Poftim ocupă loc; de ce suferi?

— Nu știu!

— Simți vreo durere?

— Nu, dar nu-mi mai place mâncarea, nu pot dormi, și mi-e silă de toată lumea.

— Am înțeles, ești neurastenic.

— Va să zică sunt aproape de nebunie?!

— Vom vedea. Te rog să te desbraci.

Am făcut cum cerea salvatorul suferințelor mele. A urmat o minuțioasă cercetare, ascultare, percutare, până la cele mai delicate puncte ale mecanismului manifestării mele ca organism viețuitor.

— Ei, ce-ați consultat, d-le dr. Lecuiescu?

— Totul e în ordine, dar d-voastră aveți un defect organic, care nu se poate lecu decât cu un medicament, care trebuie să-l folosiți cât veți trăi. Alt-cum nu garantez pentru viitorul d-voastră.

Eram ca trăsniț, la auzul acestor cuvinte. Observând culoarea palidă, ce-mi ieșise pe față, medicul îmi zise:

— Să nu aveți teamă. Morbul d-voastră e cronic, dar este vindecabil. Dacă vă hotărâți să luați leacul ce vi l-oiu prescrie, dar care leac — vă spuiu din-nainte, aveți să-l folosiți cât veți trăi, — atunci veți fi vindecat.

În China revoluția nu vrea să înceteze. De prezent sunt pertractări între familia domnitoare și revoluționari, ca să abzică de tron. — Aci arătăm cum arde marele oraș chinez Hankau, aprins de revoluționari.

— Iau orice d-le doctor, numai să scap de belea, zisei eu cu o hotărâre extremă.

— Foarte bine. Atunci vă rog ședeți nițel pe sofa, ca să vă scriu receta.

În viața mea n'am avut un asemenea moment de neliniște sufletească, ca aceste câteva clipe până ce doftorul mi-a scris receta suferințelor mele.

— Poftiți, aici este receta, îmi zise, în furie medicul.

Luai cu mâna tremurândă hârtia, și cetii:

Rp.

Ia-ți o femeie cum se cade de nevastă.

Însoară-te, altcum te ia dracu înainte de vreme!

Cura aceasta să o faci imediat, și să te ții de ea cât trăiești.

S. 6/I 1912.

Dr. Lecuiescu.

Ca și când mi-ar fi luat cineva o piatră de moară de pe piept, m'am simțit ușurat de greul ce-mi apăsă sufletul.

Atâta am mai putut zice: „Mulțumesc, d-le doctor“, și am fugit ca din pușcă din odaia de ordinație a originalului medic.

A doua zi m'am logodit — cu medicina suferințelor mele. Și la nuntă l-am chemat pe medicul meu ca naș. Nu-i vorbă cura aceasta mă costă, dar mulțumesc lui Dumnezeu, că acum sunt sănătos.

O O O

CRÂMPEE

Fiecare artist aduce prinosul sufletului său în templul artei, și în fiecare răsună altă coardă din lira ei cu mii de glasuri.

(Izabela Sadoveanu).

O O O

FLORI DE-O ZI

NOTE PE MARGINEA UNEI CARȚI...

Doi ofițeri francezi, cari luaseră parte în războaiele lui Napoleon, căpitani amândoi, își petrec bătrânețea într-un orașel din Franța. Vieța lor monotonă, fără bucurii, o mai înviorază numai gândul, că în lupta din urmă, când armata franceză a fost biruită și spulberată, ei au ascuns drapelul regimentului într-o groapă, și dușmanul n-a putut pune mâna pe el, să-l necinstească. Ani de-a rândul le hrănește sufletul gândul acesta și le picură în el putere de viață. Într-o zi însă, la o mulțime de ani după războiu, cetesc spre marea lor mirare, că statua lui Fridric cel mare, dela Potsdam, e împodobită cu drapele franceze, între cari e și cel al regimentului lor, pe care ei vreme îndelungată îl crezuseră ascuns și ca ne fiind ajuns în mâinile dușmanului. Visul lor, credința lor, singura lor credință, ce-i făcea mândri, se năruie și-i cuprinde o amară durere în urma acestei vești. Devin triști, melancolici, și-n sufletul amândurora se-nuibă același gând: drapelul regimentului lor trebuie luat de pe aceea statuă odioasă. Lipsindu-se de plăcerile de până acum, în câțiva ani economisesc atâta, ca să poată face drumul până în Germania. Călăuziți de gândul acesta, pornesc la drum, dar în urma călătoriei grele, unul se îmbolnăvește și moare. Celalt ajunge la Potsdam, vede statua, vede drapelul, și-ntr-o clipă de extremă efortare pune mâna pe el, îl ascunde sub haină, și-o ia apoi la fugă. E însă prins, și, huiduit de dușmani, lovit și batjocorit, ajunge în temniță, de unde numai cu greu scapă, dar nemângăiat, că drapelul nu l-a mai putut salva.

Cei doi căpitani, eroii povestirii „Drapelul” care a apărut nu de mult în traducerea reușită a dlui Zaharia Barbulescu, sunt o plăzmuire marcantă a autorului. Toată viața lor cred fără șovăire, că drapelul a fost mântuit, că cinstea lor a rămas nepătată. Iar când află contrarul, pe sufletul lor se-ntipărește puternic gândul, ca să salveze încodată drapelul. Drapelul, iată talismanul ascuns, care dă farmec și putere, vieții lor de oșteni învinși în lupta din urmă. Nu există nimic mai sfânt, nimic mai divin pentru ei, decât acest drapel. Ca să fie salvat, ca să fie mântuit, își pun în luptă puterile din urmă, se aruncă orbiș pe drumuri, pleacă bolnavi, săraci, la dușman acasă, ca

să-l zmulgă din mâinile acestuia. Că-s slabi, că-s singuri, că acaasta-i cu neputință, la asta nu se gândesc nici o clipă. Drapelul, drapelul trebuie recâștigat, căci fără de el nu-i viață, și nu-i hodină după moarte.

Îmi place sufletul acestor doi eroi de povestire, și fapta lor îmi trezește mii de gânduri în suflet. Da, să aibă omul un drapel, să aibă omul o țintă frumoasă, nobilă, sfântă, pentru care să lupte, pentru care, dacă e nevoie, să-și jertfească viața, iată una din acele enigme, cari dau traiului de toate zilele farmec, cari îndulcesc amarul și nobilitează sufletele. Să ai ceva, ce să te lege de lutul acesta rotund, aceasta e singura pavază în noianul ispitelor; să ai ceva, la care să ții mai mult, ca la tine, aceasta e taina fericirii. Acela, pe care nu-l leagă nimic de lume, care n-are nici un plan hotărât în viață, nu merită viața. Astfel de oameni sunt simple păpuși, cari joacă, dupăcum le tragi de sfoară, sunt oameni de prisos în societatea omenească. În cei 40—60 de ani, cât își poartă trupul puhav pe spinarea rotogolului, ei nu zidesc nimic, nu contribuie cu nimic la progresul neamului lor și al omenimei. Sunt suflete moarte, sunt umbre vii, cari rătăcesc în haos, de-apururi adormiți, de-apururi neștiutori de ce e azi și ce a fost ieri. În sufletul lor niciodată n-a licărit vreo scânteie divină, în gândul lor niciodată nu s-a-nchegat o idee mai nobilă și poate singura lor grijă a fost, cu ce-și vor îngreună stomacul cu două-trei ore mai târziu.

În viață întâlnim adeseori oameni de aceștia, fără drapel. Se cunosc ușor, pe buza lor joacă aproape totdeauna un zimbet de mulțumire, care e foarte stupid și se poate distinge ușor de zimbetul acela curat, pe care ți-l trece arare, seninându-ți fața, pe buze conștiința, că ai făcut încă un pas spre idealul, cel urmărești. În ochii lor nu-i nici o li-cărire senină, curată, în care se scaldă întreg sufletul, e numai câte-o lumină spălăcită, bolnăvicioasă, care pare foarte mirată de eterna luptă a vieții. — Că de astfel de oameni e nevoie să te ferești, nu trebuie s-o mai spunem.

ȘI ASTA,

da, și asta numai în America, și și-n America, numai în New-York s-a putut întâmpla. Să șadă omul în temniță, pentru o glumă, un an de zile. Ciuțați oameni americani ăștia, să te păzească sfântul. Au niște concepții despre toate atât de neobici-nuite, că stai să-ți faci cruce, dacă

auzi de ele. Uite și pățania unui a-numit Oscar Krüger, din Viena de origine, aruncă o lumină atât de mult grăitoare asupra judecății și felului de a fi a celor din țara do-larilor. S-a-ntâmplat acu-i anul, în Decembre 1910. O domnișoară, ame-ricană firește, anunțase într-un ziar, că ar primi vreo slujbă. A doua zi a căpătat o scrisoare, nu însă în care i se îmbiă ce doriă, ci o dra-goste. A luat fata scrisoarea, a ce-tit-o și-i-a plăcut ofertul. În ziua ur-mătoare apoi tot în ziarul, în care ea publicase anunțul, i se cerea din partea domnului necunoscut, care-i trimisese scrisoarea, o întâlnire. Bine. Vine dar ziua întâlnirii. Se-mbracă americana elegant, cum numai ame-ricanele se știu îmbracă, și merge să-și aștepte adoratul necunoscut. Se plimbă-n sus, se plimbă-n jos, dar așteptatul ca-n palmă. Peste câteva minute, după timpul ficsat, trece prin locul acela Oscar Krüger, grăbit și fără să-i treacă în clipa aceea prin minte, ce nenoroc îl paște. Fata vine în fața lui, îi zimbete dulce, cum știu zimbi femeile, când vreau să ne-norocească pe cineva, și merge oblu spre el. Omul zăpăcit, ridică pălăria și cearcă să îndruge o vorbă. — D-ta așa-i, că ești Eduard, zice fata zim-bitoare și-i face mereu ochi dulci. Krüger neagă, dar la inzistința fetei, primește dar să fie și Eduard. Fe-ricită fata pomenește apoi de anunțul din foaie, de scrisoare, pe care acum omul — curios să afle întâmplarea — le ia toate asupra lui. Până aci nimic deosebit.

La o lună după asta Oskar Krüger se pomenește cu doi polițiști, că-i intră în biurou și-l cheamă la secție. Omul mirat le explică, că e vreo greșeală la mijloc, dar zadarnic, căci oamenii stăpânirii nu îngăduie. — Și dela secție apoi înaintea judecătoriei, unde i se aduce acuză, că a folosit posta pentru imanuarea de scrisori imorale. I se aseamănă scrisoarea cu epistola, ce o trimisese necunoscutul d-șoarei cu întâlnirea, și se aduce osânda: un an de zile temniță. — Zadarnic a protestat omul, zadarnic a explicat, judecătorii a hotărât și judecata nu se putea schimba. Și omul a stat frumos până aproape la împlinirea termenului în temniță. Pe la sfârșite, a reușit prietinelor lui Krüger să facă să se renoiască procesul și atunci s'a dovedit, că omul e nevinovat. Ba când i s'a trimis fetei scrisoarea, el nici n'a fost în Newyork, căci călătorise. — Dar vezi nenorocul și judecata pripită a americanilor n'a ținut cont de asta. Și-apoi cauza eră gravă: a trimis o scrisoare imorală.

CEASUL DIN URMA

Să vă pregătiți onorațiilor cetitori pentru cele din urmă, căci numai patru ani mai puteți respira aerul pe lumea aceasta. În 1915 se va prăpădi lumea, căci așa spune renumitul profet din York: *Lee Spangler*. Atunci pământul cică sare din orbita, în care de milioane de ani aleargă, și se prăbușește în văzduh. De însemnat e numai atâta din această profecție, că *Lee Spangler* acum a patra oară prorocște pieirea lumii. Mai pe urmă prorocise, că se va nimici bătrânul pământ acu-s doi ani, când vreo două-trei sute de tineri în Newyork, de pe o colină daseră lumii de știre prin rachete aprinse, că s'apropie sfârșitul după prorocirea lui *Lee Spangler*. Dar pe semne pământul n'a voit să țină cont de aceste proroci, tocmai cum nu va ținea desigur nici în 1915. Dar pentru aceea onorați cetitori totuș astfel să trăiți, cașicând mâne ar fi sfârșitul, adecă în bună înțelegere și nefăcând nimănui nici un rău.

O O O

RÂNDURI MĂRUNTE

Ceva despre mișcarea noastră literară mai nouă, în *Regat*, de *V. Loichița*, profesor seminarial, Caransebeș 1912. — (Prețul 70 fil).

Tânărul și harnicul profesor din Caransebeș ne dă, într-o broșură de 22 pagini, o icoană a literaturii noastre dela 1902 încoace. În centrul acestei interesante icoane e revista „Sămănătorul” și mai ales luminoasa figură a dlui *N. Iorga*, dela care pornesc și în jurul căreia se desfășoară curentele noastre literare mai nouă. Se simte că autorul broșurii a trăit și s'a format în mijlocul acestei mișcări literare, pe care a urmărit-o de aproape, cu toată dragostea și cu tot entuziasmul unei inimi tinere și calde. Descrierile și caracterizările se întemeiază pe o cunoaștere temeinică a tot ce s'a publicat la noi în timpul din

urmă prin revistele cele mai de seamă, sau în volum. Ele se disting în acelaș timp prin obiectivitate aproape absolută. Aici s'ar putea discuta dacă n'ar fi fost mai bine să se facă oarecare selecție printre scriitorii despre cari se vorbește. Dar, luând în considerare că se tratează tocmai de literatura cea mai nouă, unde este mai greu a face o selecționare obiectivă, putem spune că tonul plin de căldură pentru toate aparițiile literare mai interesante ale timpului din urmă, eră totuș cel mai indicat. În orice caz, aprecierea aceasta caldă, care se ferește de tonul unei critici pretențioase, face cărticica cât se poate de simpatică. Ea se mai distinge și printr-un stil, nu numai corect și frumos, ci în acelaș timp, și plin de avânt.

Rocomandăm această broșură tuturor acelor cari doresc să se informeze despre mișcarea noastră literară mai nouă, iar dela tânărul ei autor așteptăm în curând și alte lucrări tot atât de interesante.

I. B.

Cetim în „*Viitorul*”, că subtilul poet, care a împodobit literatura noastră cu atâtea pagine fermecătoare, *D. Anghel*, a pus sub presă un nou volum de proză. Așteptăm cu nerăbdare apariția acestui volum, din care vom da un specimen cetitorilor nostri.

După „*România Jună*”, a cărui jubileu de 40 de ani dela înființare a fost mai zilele trecute, urmează jubileul de 50 de ani al societății „*Petru Maior*”, din Budapesta. Să fac mari pregătiri pentru aceste serbări, la cari îndemnăm publicul să ia parte în număr cât de numeros. Va participa la ele chiar prea sfințitul episcop dela Caransebeș, *Dr. Miron E. Cristea*, care pe vremuri încă fusese membru al acestei societăți.

Cu numărul de azi începem a publica și pagini pentru modă și casă, pe cari le vom da de aici înainte, regulat în fiecare lună. Credem că n'chipul acesta, satisfacem tot mai mult unor trebuințe, pe cari le reclamă o revistă pentru familie.

Vestim cu bucurie cetitorilor nostri, că le pregătim o plăcută surpriză, începând să publicăm cu unul din numerii apropiți o nouă lucrare a marelui nostru scriitor *Ioan Agârbiceanu*, sub titlu: *Căsnicia lui Ludovic Petrescu*. Novela aceasta e cea mai nouă lucrare a dlui *Agârbiceanu* și are o estenziune mai mare, fiind un fel de roman.

O O O

Scrisori dela redacție

MANUSCRISE NU SE ÎNAPOIAZĂ

L. P. stud. Reproducem din poezia d-tale, două strofe, să tragem luarea aminte a domnilor profesori, pentruce ai slăbit studiile. Iată-le:

„Profesorii buni, ca mierea,
„Cari mă tractau ca pe-o fată,
„Și îmi dedeau eminența:
„Suficient îmi dau deodată.
„Toate-aceste schimbări crude
„Se fac numai pentru ceva:
„Pentru c-am zărit pe strade
„Una sămănând cu Eva.

Statul ce ți-l dăm noi, e ca să părăsești pe Eva, să te lași de versificat, și să te pui mai din adins pe carte și poate nu vei regreta mai târziu, c-ai ascultat de noi.

V. S. Nu e la nivelul, care se recere pt. revista noastră.

D. T. Încercare neizbutită.

Di G. Moian. Vă mulțumim pentru frumoasa scrisoare și vă comunicăm, că ni-e imposibil, ca să lărgim prea mult caracterul revistei, publicând în ea și lucruri prea speciale, cari pe majoritatea cetitorilor nu o prea interesează. Dacă ceea ce ai d-ta de gând să scrii, e de un interes mai general, corăspunzând și recerînțelor literare, se poate să-i dăm loc. Hotărât nu putem răspunde, până nu vedem articolul.

O. L. „Visând” n-o putem publica, fiind slăbuță. La alte reviste dai lucruri cu mult mai reușite. Trimite-ne și nouă ceva mai bun și publicăm cu drag.

AVIZ.

Rugăm pe cetitorii noștri, cari nu și-au renoit încă abonamentul să binevoiască a-l renoi.

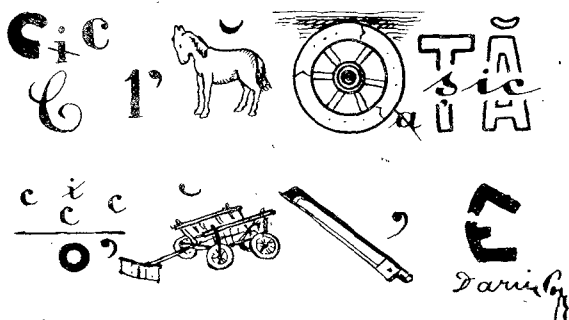
GHICITURI ILUSTRATE

Ghicitura din urmă au deslegat-o corect următorii: *Achim Miloia*, Caransebeș; *Emilia Z. Tatar*, Dal; *Aurel Coza*, Oradea-Mare; *Titus Olariu*, stud., Brașov; *Sabina Tibori*, Cricău; *Alecsandru Mihăilaș*, Târgul-Murașului; *George Moian*, Jacul-român, și *Letiția Dima*, Hunedoara. — Premiul l-au câștigat: *Titus Olariu*, *Alecsandru Mihăilaș* și *Letiția Dima*.

Deslegarea e următoarea:

Nici cântece, nici flori, nici lacrimi
Să nu mai înfioare lutul.

Deslegarea ghiciturei acesteia să ni se comunice până în 2 Februarie n. Între abonații nostri vom sortă 3 premii.

Proprietar-editor: SEBASTIAN BORNEMISA

CRONICĂ FEMENINĂ

ÎNGRIJITĂ DE Dna L. C.

MODA

Dragă prietină,

Ți-am promis, că îți voi scrie mai de vreme, dar am fost reținută și voiam să-ți spun mai amănunțit, ce am văzut la București, în săptămânile trecute.

Noi cunoaștem moda numai din jurnale, și din aceea ce pot să presteze modestele, dar foarte pretențioasele noastre croitoarese din provincă.

Abia când ajungi fără veste într'un mediu elegant și luxos, cum e acela din capitala României,

Toaletă de seară, ce se compune din tulle alb, brodat, lucrat pe mătase neagră, decor de canafi negri.

Decor antic din mărgele și pietri scumpe.

poți să-ți dai seamă de arta croitoareseleor și de gustul rafinat al damelor de elită.

Nu voi încerca să descriu tot ce am văzut acolo, mă voiu restrânge la câteva date seci, din cari tu vei fi destul de inteligentă, ca să alegi tot ce e mai important în toaletele elitei bucureștene. Toate aceste impresii ți-le scriu în fugă mare, după câteva ceasuri de feerie, ce le-am avut, admirând eleganța și toaletele damelor, într'o seară la „Societatea femeilor române ortodoxe“.

Ca să-ți descriu moda de azi mai amănunțit, ar fi foarte greu, cu deosebire descrierea toaletelor de seara. Îți scriu despre acestea, fiindcă suntem chiar în sezonul lor.

La aparență se par foarte simple, s'ar părea că tot secretul croiului e din două cusături în părți. Nu așa însă, când le contemplezi mai deaproape.

Toate îți dau impresia orientului, atât în formă, cât și în culori și decoruri. În seara aceea una îmi făcea impresia unei egiptene, alta îmi părea asiriană, a treia babiloneană ș. a. m. d., toate aveau timbrul evului vechiu.

Și erau de o splendoare toaletele acelea de musseline de soie, Creppe de Chine brodate, ce înfășoară cu atâta grație corpurile mlădioase și svelte, și cari prin țășăturile lor fine și transparente, lasă să se vadă cu atâta discreție mătăsurile scumpe de liberty, brocate, ce servesc de căptușeală.

Voi încerca să-ți descriu câteva din ele, cari mi-au atras atenția mai mult.

Toalette-Diner: Creppe de Chine alb, brodat în picurele, lucrat pe mătase liberty, coloare vernil, croitura princesse. Fichu de dantelă iris. Partea din jos formă de tunică. De două părți tunică strânsă în cute mărunțele, prinsă cu câte o agrafă. Partea de jos liberty bleu.

Toaletă pentru fete: Tulle brodat lucrat pe mătase merveilleux, pictată cu roze mărunțele. Cordon

Decor de cap pentru teatru, concerte etc.

roz de mătase, adus în formă de eşarpă, ce se termină în canafi de mărgelă roz.

Grande toilette: Lucrată din dantelă de fir de aur. În faţă şi la spate tabliere de catifea neagră, brodată cu pietricele colorate, formă de arabesc. Fichu de mousseline fraise. Mâncile scurte, combinate din mousseline şi dantelă.

Toate aceste toalete le-am văzut la dame din lumea mare, cari dispun de averi şi pot să-şi permită luxul mătăsurilor şi a pietrelor scumpe. Chiar şi toaletele lor valorează mii şi mii.

Unde rămânem noi?

Doar şi noi ne putem permite câte o toaletă de bal, cel puţin la doi ani odată!

Şi noi, ori în ce oraşel de provincie am trăi, avem lipsă de societate, unde trebuie să ne prezentăm conform cerinţelor mai puţin pretentive, a mediului în care suntem.

O femeie cât de puţin invenţioasă ar fi, va putea scoate în relief moda din cece e modern. Cu puţin combinaţie din mătăsuri şi mousseline mult mai ieftine decât cele amintite, vom putea obţine şi noi modelele orientale cari prind pe oricine bine.

Cu ajutorul gustului vom căpăta nuanţele colorilor, cari se pot uşor combina, cum sunt de exemplu galben-auriu cu verde-oliv sau violet, roşu-cerize cu bleu-marin.

Pentru fete tinere este frumoasă combinaţia de roz cu bleu deschis. Din nuanţele acestea când una, când alta iese mai mult în relief.

Despre coafuri am să-ţi povestesc altădată, acum voiesc să-ţi spun ceva despre decorurile de cap. Acestea sunt atât de variate încât nu mă pot mărgini aşa uşor. La teatre, concerte, serate muzicale îţi dau un aspect uimitor.

De regulă sunt alcătuite din decorurile ce se observă pe toaletă şi sunt aranjate ca o continuitate pe coafuri. Constau din mărgelă lucrată pe tulle, dantelă lucrată în fir de aur şi argint, aranjate prin coafură de jur-împrejur, ici-colo se pierd, în partea urechilor câte o agrafă mare din mărgelă, care le atârână până jos pe faţă. Atâta gingăşie, poezie, în decorurile acestea, încât stai uimitor de dibăcia mânilor cari le-a

lucrat şi aranjat. Pentru moment s'ar părea că defilează înaintea ochilor tăi toate reginele din evul vechiu, egiptene, babiloniene etc. şi numai târziu îţi dai seamă că aceste fiinţe trăiesc aieva şi sunt românce de ale noastre, cari vorbesc numai franţuzeşte...

Leontina.

Toaletă de dantelă albă, lucrată pe mătase grise, decor de canafi de mătase neagră.

CASA

ÎNSEMNĂTATEA SĂRII LA CASĂ

Se ştie ce rol însemnat are sarea în bucătărie. Dar se foloseşte şi la diferite lucruri pentru curăţit. De exemplu sarea amestecată cu puţin oţet, curăţă foarte frumos vasele de aramă, pe cum şi sticlăria. Când voim să scoatem petele de rugină din albituri, disolvăm sare încălzită în zamă de lămâie şi spălăm pata uscându-o mai de multeori.

Sarea disolvată în spirt scoate petele de untură. Cu sare disolvată în spirt de salmiac se scot petele din hainele bărbătești, luând la 1 litru apă cu salmiac o lingură de sare.

Postavul negru se curăță dacă-l spălăm în apă sărată.

În timp de iarnă gheața ce se formează pe ferestre, se spală momentan cu apă caldă sărată.

Apa sărată stinge mai repede focul, ca cea naturală.

Apa puțin sărată vindecă catarul. Dacă în gazul de lampă introducem puțină sare, luminează mult mai bine.

Gulerul de catifea dela paltoane se curăță bine dacă îl frecăm cu ceapă crudă și periindu-l cu peria înmuiată în alcool.

Clapele de pian trebuiesc curățite mai des, altfel ele se îngălbenesc. Spre scopul acesta înmuiem o cârpă albă în spirt sau alcool și le frecăm bine.

BUCĂTĂRIE

PIEPT DE GÂSCĂ UMPLUT

Luăm pielea cu grije de pe pieptul găstei, apoi tăiem pieptul de pe os. În vremea aceasta prăjim în untură puțină ceapă mărunță cu foi de petringel. Adăugăm la untură, după ce s'a pregătit ceapa, o franzelă înmuiată în lapte, adăugăm carnea tocată, sare, piper, o lingură de făină și un ou. Le frecăm bine și masa aceasta o așezăm din nou pe osul dela piept, apoi o învelim din nou cu pielea înflorindu-o cu slănină tăiată în lung. O dăm la cuptor și servim cu pire.

OMELETTE DE CARTOFI (salată)

O bucată de unt de mărimea unui ou, îl frecăm cu puțină sare, adăugăm 6 gălbinișe de ou tot pe rând, frecând încontinuu, 6 linguri de cartofi copti la cuptor și trecuți prin sătă, 4 linguri de făină, 2¹/₂ deți frișcă (spumă de lapte nefiert), și în urmă spuma dela 6 ouă. Ungem tava cu puțin unt și o presărăm cu făină, turnăm preparatul în ea și o dăm la cuptor. Când e coaptă, tăiem șuncă fiartă în tăblițe subțiri, sau carne de vițel rece, o înfășorăm și servim la masă în bucăți tăiate.

TORTĂ DIN CREM DE CAFEA

Luăm 8 gălbinișe de ouă și le frecăm bine cu 1/4 chilogram de zahăr. Adăugăm spuma dela cele 8 albușe și 17 deca făină. Din masa aceasta coacem 8 tăblițe subțiri. Când sunt coapte, le umplem cu următoarea cremă: 4 gălbinișe de ou, cafea neagră fearță după gust, și zahăr. Toate aceste le frecăm pe cuptor până se îngroașe, când s'a răcit adăugăm puțin unt și spuma dela cele 4 ouă. Obducem torta cu glazură de cafea.

o o o

BIBLIOGRAFIE

La „**Librăria Națională**” din Orăștie — Szászváros, se pot comanda următoarele cărți:

Urechia V.: Legende române I—II . . .	7—
Dr. Bianu: Dicționarul de casă, . . .	Cor. 14—
Onițiu: Din cele trecute vremi, . . .	2—
Bălăior și Tămăiță: 15 povești . . .	0:50
I. Stanca: Școala română . . .	1—

Sărbătorirea lui Nicolae Iorga.	0:40
Rotica: Poezii	2—
Matilda Poni: Poezii	2—
Onu: Versuri pentru copii	0:50
Candrea: Poreclele la Români	1—
Anghel Iosif: Cometa	1—
Negruzzi: Aprodul Purice	0:60
Odobescu: Mihnea Vodă cel rău	0:50
Culegere de fabule	0:60
Dositheiu: Vieța sfinților	0:40
Onciul: Istoria României	1—
Caraivan: Povești de pretutindeni	2—
St. O. Iosif: Poezii complete	2:50
Andersen: Povestiri	2:50
Coșbuc: Sacontala, trad.	5—
Sofia Nădejde: Robia banului (roman)	2—
Sofia Nădejde: Patimi (roman)	2—
D. Zamfirescu: Anna (roman)	2—
Gorun: Robinson în țara Românească	1—
B. Dumbravă: Haiducul, (roman)	2—
C. Theodorian: La masa calicului (nuvele)	1:50
Săineanu: Dicționarul limbei rom.	8—
Florantin: Anecdote	0:50
V. E. Moldovan: Raze de lună (nuvele)	1—
G. Todica: Palavre	0:50
V. Bontescu: Poezii	1—
Iorga: Oameni cari au fost	3—
Iorga: Războiul din orient	1—
Iorga: Partea Românilor din Ardeal și Ungaria	0:30
Iorga: Sărbările de Blaj	0:30
Iorga: Ceva despre Ardealul românesc	0:60
Predicile metropolitului A. Ivireanu	1—
Vlahuță: În vâltoare	2:50
G. Renard: Este omul liber?	1:50
Naum: Popestea vulpei	3—
Mic atlas de istoria naturală	4—
Schopenhauer: Aforisme	3—
Negruzzi: Păcatele tinerețelor	1—

Noutăți teatrale:

V. Stoica: Scrisori (trad.)	0:30
S. Bornemisa: Nasul, monolog, trad.	0:20
S. Bornemisa: Musca, monolog, trad.	0:20
S. Bornemisa: Întâia scrisoare de dragoste, monolog, trad.	0:20
E. Suciu: Țiganul în căruță ed. III.	0:30
„Sara pe uliță, ed. II.	0:20
Gârleanu: Brândușa, comedie, trad.	0:40

Pentru porto să se trimită deosebit 10—30 bani, căci altcum cărțile nu se expedează.

CUPRINSUL:

Ion Borgia: Călătoria micului Ozail (traducere); I. U. Soricu: Nu am cerut iubirea (poezie); M. Gașpar: Sub Stefan-Vodă (nuv. ist.); Seb. Bornemisa: Scrisoare (poezie); A. Fogazzaro: Misterul poetului (roman trad.); Emil A. Chiffa: Elegie (poezie); R. Milescu: O cură cu efect (umorescă); Goethe: Pescarul (poezie trad.); Flori de-o zi; Rânduri mărunte; Scrisori dela Redacție; Ghicitori ilustrate; Cronică feminină; Bibliografie.

o o o